

[Erna Sørensen.]

tægten i det sidst forløbne kalenderår skal lægges til grund ved beregning af bidrag, og det har været drøftet, om denne bestemmelse tager sigte på såvel tilfælde, hvor den bidragsberettigedes indtægt er formindsket, som på tilfælde, hvor den bidragsberettigedes indtægt er forøget. Efter at ministeren har udtalt — således som det også er sket i en tidligere skrivelse, udgået fra ministeriet —, at undtagelsen kun tager sigte på tilfælde, hvor indtægten er formindsket, indstiller udvalget enstemmigt forslaget til vedtagelse uforandret.

Petra Petersen: På mit partis vegne har jeg til denne anden behandling af det foreliggende lovforslag stillet 3 ændringsforslag.

Ved første behandling udtalte jeg min tilfredshed med ministerens forslag om regulering af normalbidragene 2 gange årlig. En halvårlig pristalsregulering af normalbidragene er med de stigende priser nok en hjælp til de enlige forsørgere, men det er ingen flothed, kun en retfærdighedshandling.

Det havde også været retfærdigt, om indtægtsgrænserne for adgang til at få underholdsbidrag udbetalt forskudsvis af det offentlige også havde fået togangsregulering. Da mit parti ikke deltager i udvalgsbehandlingen og der ikke i udvalget er taget hensyn til mine ønsker om at få også indtægtsgrænsen reguleret halvårligt, og da der endvidere i loven findes andre ting, der virker som en uretfærdighed overfor de enlige forsørgere, har jeg på mit partis vegne stillet disse 3 ændringsforslag for at fjerne disse uretfærdigheder.

Vort ændringsforslag nr. 1 angår lovens § 183, stk. 4, og § 188, stk. 3, og tilsigter at fjerne den uretfærdighed, det er, at hvis et barn af en enlig forsørger tjener en lærlingeløn eller har en anden indtægt, der overstiger 1 068 kr., kan dette lille beløb, som barnet ikke kan ernæres for, forhindre, at moderen får normalbidraget udbetalt. Vi foreslår derfor, at en enlig forsørger skal kunne erholde normalbidrag, når barnet og moderen ikke har indtægt og formue, der overstiger grænsen for medlemsskab i sygekasserne.

Vort ændringsforslag nr. 2 angår lovens § 194 og går ud på, at også indtægtsgrænsen for forskudsvis udbetaling af normalbidrag hæves, så grænsen bliver som for medlemsskab i sygekasserne.

Vort tredje ændringsforslag endelig er stillet til den foreslåede affattelse af lovens § 333, stk. 1, og går ud på, at også ind-

tægtsgrænsen pristalsreguleres 2 gange årligt.

Vore enlige forsørgere, de tusinder af enlige mødre i denne by og udover det ganske land, trænger til en håndsrækning. I den tid, vi lever i, hvor kronens købekraft er lille, hvor alle faste udgifter er stigende, hvor priserne på kød og andre levnedsmidler stiger, og hvor børnetøjet ligger i fantasipriser, er det en økonomisk hård belastning at have børn, og den enlige moder føler denne belastning endnu mere hårdt end familierne. Hendes arbejde bliver dårligere aflønnet end mandens, hun må ud af sin eneløn betale for at få sine børn passet. Udgifterne til børnehave og yuggestue er også steget stærkt; har hun sin arbejdstid på skift, hvad meget ofte er tilfældet, må hun undertiden betale to gange for at få børnene passet, både om dagen og om natten.

Da vi i april måned i år behandlede denne del af forsorgsloven, henvendte en del kvinder under metalindustrien, enlige mødre, sig til rigsdagens kvinder for at give et indblik i deres fortvivlede økonomiske kår. Foruden de kommunistiske kvinder mødte kun een af de kvindelige rigsdagsmedlemmer; der var nogle, der havde sendt afbud, men de fleste udeblev uden afbud. Denne lille sammenkomst med enligstillede mødre her fra hovedstaden burde samtlige rigsdagens medlemmer, ikke blot kvinderne, have overværet. De enlige mødre gav os uden store ord et indblik i, hvordan tusinder og atter tusinder af enlige mødre kæmper for at skaffe deres børn det mest nødvendige. Og vi ved, at det er ikke dem alle, der kan skaffe det mest nødvendige. Det viser vore overfyldte børne- og opdragelsesanstalter. Det viser også de mange selvmord blandt vore enlige kvinder med børn.

For få dage siden var jeg ude i en af vore sjællandske provinsbyer, og her sagde en forretningsmand til mig: Kan I da ikke på rigsdagen se, at der må gøres noget for de enlige mødre, ikke lapperier, men noget, der virkelig batter? Hvis ikke I kan det, vil denne vinter blive frygtelig for disse kvinder, som står ene med deres børn, og mange af dem vil ikke få varme i vinter. Og han fortalte, at der for få dage siden var kommet en enlig mor med tre børn til ham og havde sagt: nu kan jeg ikke mere, jeg kan ikke holde ud at se mine børn fryse og sulte, og jeg ser ingen udvej; for hver dag, der går, bliver vi fattigere og fattigere. Det er en lige så stor forbrydelse af mig at lade mine børn sulte og fryse,